

SENDİKACILIĞA İLİŞKİN KİTAPLARDAKİ YANLIŞLAR

TÜRK-İŞ Dergisi, Mart-Haziran 1999

Yıldırım Koç
Genel Başkan Danışmanı

Sendikacılık hareketine ilişkin çeşitli kitaplar yayımlanıyor. Bu kitaplarda doğru bilgiler ve değerlendirmeler olduğu kadar, maddi hatalar ve yanlış değerlendirmeler de yer alabiliyor. Bu yazımda, bu alanda tanınmış iki kişinin, sayın Oya Baydar ile Prof.Dr. Sayın Kamil Turan'ın son aylarda yayımlanan çalışmalarındaki bazı maddi hatalara değineceğim.

Her iki kitapta da önemli ve doğru bilgiler ve doğru değerlendirmeler de bulunmaktadır. Yapılan değerlendirmelerin bir bölümü ise tartışmaya açıktır. Bu kısa yazıda bu değerlendirmeler tartışılmadı. Yalnızca maddi hataların bir bölümüne dikkat çekilmekle yetinildi. Amacımız, yaygın olarak başvurulacağına inandığımız bu iki kitaptaki hataların başka çalışmalarda tekrarlanmasını önlemektir.

Oya Baydar, Türkiye'de Sendikacılık Hareketi

Sayın Oya Baydar'ın **Türkiye'de Sendikacılık Hareketi** isimli kitabı, 1998 yılı Aralık ayında Friedrich Ebert Vakfı tarafından yayımlandı (İstanbul, 38 s.).

Oya Baydar'ın kitabında grev hakkının elde edilişi konusunda şöyle deniliyor: "Türkiye'de işçiler grev hakkını ancak 1963'te elde ettiler." (s.36)

Bu değerlendirme doğru değildir. 1909 yılında kabul edilen Tatil-i Eşgal Kanunu'nun grev hakkının kullanımına ilişkin düzenlemeleri 1936 yılında kabul edilen ve 1937 yılında yürürlüğe giren 3008 sayılı İş Kanunu'nun grev hakkını ortadan kaldırmasına kadar yürürlükteydi. Cumhuriyet'in ilk 13 yıllık döneminde işçilerin grev hakkı vardı. Türkiye'de işçiler grev haklarını 1936 yılında kaybettiler. Grev hakkını yeniden kazanmaları 1961 yılında Anayasanın 47. maddesiyledir. İşçilerin grev hakkını yeniden elde etmelerini sağlayan temel metin, 1961 Anayasasıdır. 1963 yılında kabul edilen 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası, 1961 Anayasasındaki son derece geniş bir biçimde yer alan grev hakkını kısıtladı.

Oya Baydar, 1946 yılında kurulan sendikaların tümünün aynı yıl Aralık ayında kapatıldığını ileri sürüyor: "Türkiye'nin çeşitli bölgelerinde işçilerin insiyatifiyle yüzlerce sendika kurulmuş, ama aynı yılın aralık ayında, gelişmelerden ürken hükümet tarafından sıkıyönetim ilan edilerek, sıkıyönetim kararıyla tümü kapatılmıştır." (s.8)

1946 Haziran'ından sonra kurulan sendikaların bir bölümü işçilerin insiyatifiyle, bir bölümü kurulan iki sosyalist partinin yönlendiriciliğinde gerçekleşti. Gelişmelerden ürken hükümetin sıkıyönetim ilan ettiği iddiası tümüyle yanlıştır. İkinci Dünya Savaşı başlayınca İstanbul'un da aralarında bulunduğu belirli illerde sıkıyönetim ilan edilmişti. İstanbul'daki sıkıyönetim 7 Aralık 1945, 13 Mayıs 1946 ve 4 Aralık 1946 tarihlerinde altışar ay sürelerle yeniden uzatılmıştı. Diğer bir deyişle, sendikal örgütlenmenin yaygınlığı nedeniyle sıkıyönetim ilan edilmesi söz konusu değildir. Varolan sıkıyönetim de, 1946 yılı Aralık ayında yalnızca iki sosyalist parti ile bağlantılı sendikaları kapattı. Sendikaların önemli bir bölümü varlığını sürdürdü.

Oya Baydar şöyle yazıyor: "Türkiye'de, işçi sendikaları gibi işveren sendikalarının kurulması da 1947'de çıkarılan sendikalar yasasıyla olanaklı hale geldi." (s.24)

Bu sözler doğru değildir. Sendikalar 1946 yılı Haziran ayından itibaren kurulmaya başlandı.

TÜRK-İŞ Genel Sekreteri Sadık Şide 12 Eylül sonrasında sosyal güvenlik bakanı oldu. Oya Baydar ise TÜRK-İŞ Genel Sekreteri ile Genel Başkanını ve ayrıca sosyal güvenlik bakanlığı ile çalışma bakanlığını birbirine karıştırıyor: "Dönemin hükümetlerine başkanını bakan olarak veren..." (s.11) "Konfederasyon'un Başkanının askeri hükümete Çalışma Bakanı olarak girmesi..." (s.16)

Çalışma mevzuatımızda "faaliyetin durdurulması" ile "kapatılma" birbiriyle bağlantılı ama birbirinden çok farklı iki ayrı hukuki durumdur. Örneğin, 12 Eylül sonrasında DİSK ve bağlı sendikalar kapatılmamıştır; bunların faaliyeti durdurulmuştur. Çalışma mevzuatında ayrı bu iki kavramı karıştırmamak gerekir. Oya Baydar, hukuken faaliyeti durdurulmuş olan sendikaların kapatıldığını ileri sürmektedir: "Darbenin hemen ardından grev yasağıyla birlikte çok sayıda sendika kapatılırken..." (s.7) "Darbenin ardından DİSK ve tüm sendikaları kapatılmış..." (s.11) "DİSK, 12 Eylül askeri darbesiyle kapatıldığı güne kadar..." (s.17)

Oya Baydar DİSK'in yeniden faaliyete geçmesi konusunda şunları ileri sürmektedir: "DİSK, 1992'de çalışmalarına yeniden başlayabildi." (13) "1980'de kapatılan...DİSK, 1991 sonunda davanın düşmesiyle 1992'de yeniden açılabilmiştir." (s.17)

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 no.lu askeri mahkemesi 24 Aralık 1986 günü DİSK ve bağlı sendikaların 28'i hakkında kapatma kararı verdi. Ancak dava Askeri Yargıtay'a götürüldüğü için, hukuksal açıdan faaliyetin durdurulması durumu devam etti. 12 Nisan 1991 günlü Resmi Gazete'de yayınlanan 3713 sayılı Terörle Mücadele Yasası ile Türk Ceza Yasası'nın 141. maddesi yürürlükten kaldırıldı. Askeri Yargıtay da, 16 Temmuz 1991 günlü kararıyla, DİSK ve bağlı sendikalar ve yöneticileri hakkında açılan davayı beraatle sonuçlandırdı. Diğer bir deyişle, dava düşmedi, dava beraatle sonuçlandı. DİSK 1991 yılında yeniden faaliyete geçti. 1992 yılında ise malvarlığına kavuştu.

Oya Baydar, Türkiye'de memurların 1980 yılına kadar sendikalaşma hakkına sahip olduğunu ileri sürüyor: "1980 öncesinde grevsiz de olsa sendika kurma hakkına sahip olan kamu çalışanları (memurlar) bu haklarından yoksun bırakılmışlardır." (s.7) "12 Eylül'de sendikal haklarından yoksun bırakılmış olan memurların..." (s.12) "1980 öncesinde öğretmenler, sağlık personeli ve teknik personel için tanınmış olan grevsiz sendika hakkı 1980 sonrasında kaldırılmıştır." (s.20)

Halbuki, 1965 yılında kabul edilen 624 sayılı Devlet Personeli Sendikaları Yasası uyarınca kurulan kamu çalışanları sendikaları, 20.9.1971 gün ve 1488 sayılı Kanunla Anayasanın 119. maddesinde yapılan değişiklikle yasaklandı ve kapatıldı. 1972-1980 döneminde Türkiye'de memur sendikalarının kurulması yasaktı ve bu sendikalar yoktu.

Oya Baydar, kamu emekçilerinin sendikal haklarına kavuşmaları konusunda da önemli hatalar yapıyor. Önce 1996 yılından söz ediyor: "Kamu emekçilerinin sendika haklarını yeniden elde etmeleri, ancak 1996'da kısmen gerçekleşebilmiştir." (s.7) 1996 yılında böyle bir gelişme olmadı. "Sendika kurma hakkını yasal olarak 1995'te elde etmiş olan kamu çalışanlarının (memurların)..." (s.31) Bu değerlendirme de doğru değil. 23.7.1995 gün ve 4121 sayılı yasayla 1982 Anayasasının 53. maddesinde yapılan değişiklik, genellikle zannedildiğinin aksine, kamu çalışanlarına sendika kurma hakkını yasal olarak vermemiştir. Metin şu şekildedir: "kamu görevlilerinin kanunla kendi aralarında kurmalarına cevaz verilecek olan..." Bu kanun daha çıkmadığından, 1995 yılındaki Anayasa değişikliği gerçekte hak genişletici değil, hak daraltıcı niteliktedir. Oya Baydar, 657 sayılı Devlet Memurları Yasası'nın 22. maddesinde 12.6.1997 gün ve 4275 sayılı yasayla yapılan değişikliğe değinmiyor. Önemli olan bu madde şöyledir: "Devlet memurları, Anayasada ve özel kanununda belirtilen hükümler uyarınca sendikalar ve üst kuruluşlar kurabilir ve bunlara üye olabilirler."

Oya Baydar, "halen yürürlükte olan toplu iş sözleşmesi yasası, 3 tip toplu sözleşme belirlemektedir" diyerek, işyeri ve işletme toplu iş sözleşmelerinin yanı sıra, "grup toplu iş sözleşmeleri"nden söz etmektedir. 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasasında grup toplu iş sözleşmelerinden söz edilmemektedir.

Oya Baydar, kamu çalışanlarını ele alırken yalnızca memurlardan söz ediyor. Halbuki sayıları 300 bin dolayında olan sözleşmeli personel de memurlarla birlikte örgütleniyor ve bazı işkollarında sözleşmeli personel ağırlıktadır (Telekom gibi).

Oya Baydar, kamu çalışanları sendikalarının KESK, Türkiye Kamu-Sen ve Memur-Sen içinde örgütlendiğini söylüyor. Unuttuğu, 1995 yılında kurulan Demokratik Kamu-İş Konfederasyonu da vardır.

Oya Baydar şöyle yazıyor: "1988'den itibaren, başta eski bir örgütlenme geleneğine sahip olan öğretmenler olmak üzere, memurlara sendika hakkı tanınması için mücadele eden en aktif kesimlerin kurduğu sendikalardan oluşan KESK..." (s.20)

Kamu çalışanlarının örgütlenmesi mücadelesi, 1985 yılı sonunda yapılan bir toplantıda Prof.Dr. Alpaslan Işıklı'nın başlattığı bir tartışmayla gündeme girdi; abece Dergisi ve Eğitim-Der ile gelişti ve 28 Mayıs 1990 günü Eğitim-İş'in kurulmasıyla önemli bir aşamayı kaydetti. Dönüm noktaları, 1985 ve 1990'dır; 1988 değildir.

Oya Baydar, KESK'in genel merkezinin Ankara'da olduğunu belirtmektedir (s.20). KESK'in genel merkezi İstanbul'dadır.

Oya Baydar, Türkiye Kamu-Sen'le ilgili olarak şunları yazıyor: "1992'de Ankara'da kurulmuş olan, 1995'ten sonra kuruluşunu resmen tamamlayan Konfederasyon..." (s.21)

Türkiye Kamu Sen önce 5 Mayıs 1989 tarihinde Türkiye Kamu Çalışanları Kalkınma ve Dayanışma Vakfı (TÜRKAV) olarak örgütlendi. Türkiye Kamu Sen ise 24 Haziran 1992 tarihinde Ankara Valiliği'ne yaptığı başvuruyla resmen kuruldu. Birinci olağan genel kurulunu 20 Aralık 1992, ikinci olağan genel kurulunu da 22-23 Haziran 1996 günleri topladı.

Oya Baydar, MİSK konusunda şunları yazıyor: "MİSK, 1987 sonunda, yasal engelleri aşabilmek için kendini feshederek Yurt-İş adı altında yeniden kurulmuştur. Faaliyet yapamayan ve bir varlık gösteremeyen örgüt, sadece İzmir'de kurabildiği birkaç sendika ile 1993'te bu defa BİSK (Birleşik İşçi Sendikaları Konfederasyonu) adıyla yeniden ortaya çıkmış, bu ad değişikliği de bir işe yaramayınca, 1994'te yeniden MİSK olarak genel kurul toplamıştır." (s.19)

Bu bilgiler de yanlıştır. MİSK 19-20 Aralık 1987 günleri toplanan genel kurulunda adını Yurt-İş (Yurt İşçi Sendikaları Konfederasyonu) olarak değiştirdi. Kendisini feshetmedi; yeniden kurulmadı. 1988 yılında Türk Cevher-Sen'in MİSK'ten ayrılması üzerine, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı 28.9.1988 günü Ankara Valiliği'ne bir yazı yazarak, MİSK'in fesih işlemlerinin başlatılmasını istedi. Konfederasyon 1988 sonlarında münfesihe duruma düştü. MİSK, 22-23 Ocak 1994 tarihinde yeniden kuruldu. Önce BİSK adıyla kurulan ve adını daha sonra MİSK'e dönüştüren bu yeni örgütlenmenin, hukuki açıdan, daha önceki MİSK'le bir bağı yoktur.

Kamil Turan, Milletlerarası Sendikal Hareket ve Küreselleşme

Prof.Dr. Kamil Turan'ın **Milletlerarası Sendikal Hareket ve Küreselleşme** (Türk Metal Yay., Ankara, 1999, 130 s.) kitabının büyük bir bölümü Avrasya Metal İşçileri Federasyonu'na ayrılmıştır. Ancak ilk başlarda uluslararası sendikacılık hareketinin tarihi gelişimine ilişkin bir bölüm bulunmaktadır. Bu bölümde önemli hatalar yapılmıştır.

Prof.Dr. Kamil Turan'ın kitabında "1901 tarihinden günümüze kadar kurulmuş önemli milletlerarası sendikal kuruluşlar" başlığı altında bir tablo yer almaktadır (s.22). En önemli hatalar bu tabloda ve daha sonraki sayfadadır.

Tabloda, uluslararası sendikal kuruluş olarak Uluslararası Çalışma Örgütü de (Milletlerarası Çalışma Teşkilatı) yer almakta ve bu örgütün 1919 yılında kurulduğu belirtilmektedir.

Halbuki Uluslararası Çalışma Örgütü bir uluslararası sendikal örgüt değildir. Uluslararası Çalışma Örgütü 1919 yılında Milletler Cemiyeti'nin bir yan örgütü olarak kurulmuştur. Günümüzde de Birleşmiş Milletler'in bir yan kuruluşudur. ILO'ya sendikalar değil, devletler üyedir. ILO'yu diğer uluslararası kuruluşlardan ayıran özelliği, üçlü yapısı, diğer bir deyişle, organlarında hükümetlerin yanı sıra işçilerin ve işverenlerin de doğrudan temsil ediliyor olmasıdır. Sayın Turan'ın iddiasının aksine, ILO'nun uluslararası sendikal örgüt sayılması son derece büyük bir hatadır.

Aynı sayfada, Milletlerarası Hristiyan Sendikaları Konfederasyonu'nun 1919 yılında kurulduğu ve 1968 yılında kapandığı belirtilmektedir. Bu bilgiler doğru değildir.

Bu örgüt, Uluslararası Hristiyan İşçi Sendikaları Federasyonu adıyla 15-19 Haziran 1920 günlerinde Hollanda'da La Haye'de kuruldu. Hristiyan İşçi Sendikaları Federasyonu, 1946 yılında yeniden yapılanarak, adını Uluslararası Hristiyan İşçi Sendikaları Konfederasyonu olarak değiştirdi. 1968 yılında yapılan kongresinde de kapanmadı; adını Dünya Emek Konfederasyonu olarak değiştirdi ve bugün bu adla çalışmalarını sürdürüyor.

Prof.Dr. Kamil Turan, kitabının aynı sayfasında, 1968 yılında Dünya İşçi Konfederasyonu adıyla yeni bir örgütün kurulduğunu ve bu kuruluşun bugün de varlığını sürdürdüğünü belirtiyor. Burada da birkaç hata söz konusudur. Bu örgütün Türkçe adı genellikle Dünya Emek Konfederasyonu (World Confederation of Labour) olarak kabul edilmektedir. Bazı kişiler ise Dünya İş Konfederasyonu veya Dünya Çalışma Konfederasyonu adını kullanmaktadır. Her üçü de olabilir. Ancak "Dünya İşçi Konfederasyonu" adı yanlıştır. Bu örgüt 1968 yılında kurulmamıştır; yukarıda da belirtildiği gibi, Uluslararası Hristiyan İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun 1968 yılındaki kongresinde isim değiştirmesi sonucu ortaya çıkmıştır.

Prof.Dr. Kamil Turan 1919 yılında kurulan Üçüncü Enternasyonal'in (Komintern veya Komünist Enternasyonal) de bir uluslararası sendikal kuruluş olduğunu ileri sürmektedir. Üçüncü Enternasyonal gerçekte bir Dünya Komünist Partisi'dir; ilk kurulduğunda anarşist örgütlenmeler ve komünist partilerinin denetimindeki bazı sendikalar da Üçüncü Enternasyonal'e üye olmuştu. Ancak, anarşistler bir süre sonra ayrıldı. Sendikalar da bir süre sonra Üçüncü Enternasyonal'den ayrılarak, 1921 yılında Sendikalar Kızıl Enternasyonalini kurdular. Sendikalar Kızıl Enternasyonal Üçüncü Enternasyonal ile organik ilişki içindeydi. Her iki örgüt, birbirlerinin yönetim kurullarında temsilci bulunduruyorlardı. Ancak Üçüncü Enternasyonal'den bir uluslararası sendikal kuruluş olarak söz etmek kesinlikle mümkün değildir. Üçüncü Enternasyonal, uluslararası komünist hareketin merkezi örgütlenmesiydi. Çeşitli ülkelerdeki komünist partiler, Komintern'in "seksiyonları" olarak isimlendirilirdi (Örneğin, Türkiye Komünist Partisi, Üçüncü Enternasyonal Türkiye Seksiyonu idi).

Prof.Dr. Kamil Turan, Sendikalar Kızıl Enternasyonalinin 1925 yılında kapandığını ileri sürmektedir. Bu da doğru değildir. Üçüncü Enternasyonal 1935 yılındaki 7. Kongresinde köklü bir politika değişikliği yaptı. Sendikalar Kızıl Enternasyonal de bu politikaya uydu. 1935 yılından sonra faaliyet göstermedi. 1935 yılında resmi bir kapanma işlemi bile yapılmadı.

Prof.Dr. Kamil Turan, bu hatalarını yalnızca sözkonusu tabloda yapmıyor. Kitabın 23. sayfasında şu değerlendirme yer alıyor:

“Milletlerarası Hristiyan Sendikaları Konfederasyonu 1968 yılında, Üçüncü Enternasyonal 1943 yılında ve Kızıl Sendika Enternasyonal 1925 yılında kapatılarak milletlerarası sendikacılık sahnesini terk etmişlerdir.” (s.23)

Tekrarlamak gerekirse, Uluslararası Hristiyan İşçi Sendikaları Konfederasyonu 1968 yılında kapanmadı; adını Dünya Emek Konfederasyonu olarak değiştirdi. Üçüncü Enternasyonal’in uluslararası sendikacılık sahnesini terk etmesi söz konusu değildi; çünkü bu örgüt bir sendikal kuruluş değil, dünya komünist partisi idi. Sendikalar Kızıl Enternasyonal 1925 yılında kapatılmadı; 1935 yılından sonra faaliyetlerini durdurdu.

Prof.Dr. Kamil Turan’ın kitabında yer alan önemli diğer bir hata, Türkiye Kamu-Sen’in Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu’na ve Avrupa Sendikalar Konfederasyonu’na üye olduğunun iddia edilmesidir. Prof.Dr.Kamil Turan şöyle yazmaktadır (s.28):

“İşçi Konfederasyonlarımıza ilaveten birer memur konfederasyonu olan Türkiye Kamu-Sen ve KESK de Milletlerarası Hür İşçi Sendikalarına üye olarak faaliyet göstermektedir. Aynı zamanda Avrupa Sendikalar Konfederasyonu’nun üyesi olan bu memur konfederasyonları milletlerarası sendikal politikalarında yakınlık duydukları işçi konfederasyonlarını izlemektedirler.”

Aynı kitabın 29. Sayfasında yer alan tabloda da Türkiye Kamu-Sen’in Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu’na ve Avrupa Sendikalar Konfederasyonu’na üye oldukları belirtilmektedir.

Böyle bir durum söz konusu değildir. HAK-İŞ ve KESK, 1997 yılı Aralık ayında Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu ve Avrupa Sendikalar Konfederasyonu’na üye oldular. Ancak Türkiye Kamu-Sen’in üyeliği veya resmi işleme konmuş bir üyelik başvurusu bile yoktur. Türkiye Kamu-Sen, Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu’na üyelik başvurusu için gerekli formları 1999 yılı Nisan ayının son günlerinde gönderdiği mektupla talep etmiştir. Avrupa Sendikalar Konfederasyonu’na ise Nisan 1999 sonuna kadar böyle bir başvuruda bile bulunmamıştır.

Kitapta, TÜRK-İŞ’in OECD Sendika Danışma Komitesi (OECD-TUAC) üyeliğinden ise hiç söz edilmemektedir. Bu komite de ayrı bir örgütlenmedir. TÜRK-İŞ bu kuruluşa üyedir ve ödentilerini düzenli olarak vermektedir. TÜRK-İŞ ayrıca Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu Asya Pasifik Bölge Örgütü’ne (ICFTU-APRO) üye bulunmaktadır. APRO, Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu’nun bir bölge örgütü olmakla birlikte, ayrı üyelik işlemi ve ayrı ödentisi söz konusudur. Bu durum da Sayın Turan tarafından eksik bırakılmıştır.

İşçi konfederasyonlarına bağlı sendikaların üyesi buldukları uluslararası işkolu federasyonlarına ilişkin listede de hatalar ve eksikler söz konusudur. Örneğin, kitapta, TÜRK-İŞ üyelerinden Orman-İş Sendikası’nın hiçbir uluslararası işkolu federasyonuna üye olmadığı ileri sürülmektedir (s.31). Halbuki, bilindiği gibi, Orman-İş Sendikamız Uluslararası İnşaat ve Ağaç İşçileri Federasyonu (IFBWW) üyesidir.

Haber-İş Sendikamızın Milletlerarası PTT İşçileri Federasyonu’na üye olduğu belirtilmektedir. Halbuki bu uluslararası işkolu federasyonunun adı bir süre önce “İletişim Enternasyonal” (Communications International) olarak değiştirilmiştir. Haber-İş artık İletişim Enternasyonal’ne üyedir.

DİSK’e bağlı sendikaların uluslararası işkolu federasyonlarına üyelikleri konusunda da önemli eksiklikler vardır. Prof.Dr. Kamil Turan, DİSK’e bağlı yalnızca Gıda-İş, Tekstil ve Oleyis

sendikalarının uluslararası işkolu federasyonlarına üye olduklarını ileri sürmektedir. Halbuki, örneğin, Genel-İş Sendikası Uluslararası Kamu Görevlileri Federasyonu'na (PSI), Lastik-İş Sendikası da Kimya, Enerji, Madencilik ve Genel İşçiler Enternasyonaline (ICEM) üyedir.

Uluslararası alanda önemli diğer bir örgütlenme, Avrupa İşkolu Federasyonlarıdır. Kitapta, HAK-İŞ'e bağlı Öziplik-İş'in kendi işkolundaki Avrupa Federasyonu'na üyeliğinden söz edilirken, TÜRK-İŞ ve DİSK'e bağlı diğer sendikaların kendi işkollarındaki Avrupa Federasyonlarına üyeliklerine hiç değinilmemiştir. Örneğin, TÜRK-İŞ içinde Yol-İş ve Harb-İş'in, DİSK içinde Tekstil'in bu tür üyelikleri vardır.